

Arrest

nr. 56 328 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 30 augustus 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van afgifte van een visum type kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die *loco* advocaat F. BLANMAILLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2010 dient eerste verzoekster voor haar en haar minderjarig kind een visumaanvraag voor kort verblijf in bij het Belgisch consulaat te Marokko.

Op 30 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de weigering tot afgifte van het visum kort verblijf, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 september 2010. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luiden als volgt:

Met betrekking tot E.O L, tweede verzoekster:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

- *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
 - *Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*
 - *Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.*

Met betrekking tot G.K., eerste verzoekster:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor de doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
 - *Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke rekening met voldoende middelen.*
 - *Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd. De garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Bij familieband hoger dan tweede graad wordt de volgende berekening toegepast: 1.000 euro (basis) + 200 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, van de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 22 juni 2009 betreffende de delegatie van bevoegdheid van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het principe van gewetensvol gedrag wat inhoudt dat de persoon die de beslissing neemt, beschikt over het administratieve dossier, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandeling.

Verzoekster stelt dat de beslissingen zijn gemotiveerd in het Nederlands waarvan zij geen kennis heeft. De redenen tot weigering van de visa lijken te steunen op het gebrek aan inkomsten, alsook onvoldoende inkomsten van haar garant in België, haar schoonzoon. Verzoekster betoogt dat zij ter ondersteuning van haar aanvraag bewijzen heeft ingediend in verband met haar inkomsten als onderwijzer, het bedrag van haar weduwe-pensioen en informatie betreffende haar verblijf in België. Verzoeksters raadsman vraagt aan de administratie inzage van het dossier doch heeft als antwoord

ontvangen dat het dossier enkel de beslissingen tot weigering van de visa bevat. De administratie heeft zelfs bevestigd dat de stukken op de ambassade blijven wanneer het een visum kort verblijf betreft.

In het eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij twijfelt aan de persoon die effectief de beslissingen heeft genomen. Dat ondanks de vermelding van attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissingen in realiteit zijn genomen door de diensten van het consulaat, met name Visabel. Dat hier door het koninklijk besluit van 22 juni 2009 wordt geschonden. Zelfs mocht de beslissing genomen zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken dat dient te worden vastgesteld dat de beslissing is genomen zonder over het dossier te beschikken. Geen enkel stuk van het dossier is overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden wanneer de beslissing wordt genomen door een persoon zonder in het bezit te zijn van het dossier. Aangezien de beslissingen een weigering betreffen tot afgifte van de visa voor kort verblijf dienen de beslissingen te worden genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, op basis van alle stukken waarover het consulaat te Casablanca beschikt. Terwijl het administratief dossier geen enkel stuk bevat in verband met de visa-aanvraag. Verzoekster verwijst tevens naar de e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin wordt bevestigd dat het administratief dossier geen andere stukken bevat dan enkel de beslissingen tot weigering van de afgifte van de visa.

In het tweede onderdeel betoogt verzoekster dat zij door het gebrek aan stukken in het administratief dossier niet de mogelijkheid heeft om na te gaan of de beslissingnemer rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. Zij wijst op de stukken die zij heeft ingediend naar aanleiding van haar visum aanvraag: de uitnodigingsbrief van Fr., de ten laste neming, twee attesten van het ministerie van Financiën waaruit blijkt dat Fr. eigenaar is, een arbeidscertificaat van verzoekster en bewijzen van haar inkomsten, identiteitskaart en paspoort, reisverzekering, bewijs van overlijden van haar echtgenoot. Verzoekster heeft aldus haar inkomsten die zij in Marokko ontvangt, bewezen. In tegenstelling tot het motief in de beslissing heeft zij wel degelijk voldoende bewijzen voorgelegd van haar inkomsten. Uit de motivering van de beslissing blijkt niet dat er rekening is gehouden met de stukken voorgelegd door verzoekster in verband met haar inkomsten. De motivering is stereotiep. Verzoekster beschikt wel degelijk over een kredietkaart. Deze is echter enkel bruikbaar in Marokko. Verzoekster wijst ook op het feit dat haar schoonzoon, garant, eigenaar is van zijn woning en aldus geen huur dient te betalen. Uit de beslissing blijkt niet dat er rekening mee is gehouden terwijl verweerder in zijn brochure zelf stelt dat er rekening worden gehouden met de individuele situaties. Bovendien zijn de bedragen van de garant slechts richtlijnen die minder hoog zijn voor familiale bezoeken dan opgegeven in de beslissing. De beslissingen zijn niet *in concreto* gemotiveerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de administratie kennis neemt van alle pertinente elementen nodig voor de beoordeling van de feiten en alvorens de beslissing te nemen. *In casu* kan er getwijfeld worden of de administratie met kennis van alle elementen de beslissingen heeft genomen aangezien deze elementen in het dossier ontbreken.

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"Waar verzoekster meent dat zij niet kan nagaan of de bestreden beslissing al dan niet door de bevoegde persoon werd genomen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat uit de beslissing zelf duidelijk blijkt dat die genomen werd door S. A., attaché. Met andere woorden de bewering van verzoekster is louter hypothetisch temeer aangezien de beslissing genomen werd door een bevoegd persoon. Derhalve wordt verzoeksters bewering onmiddellijk weerlegt door een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Bovendien wordt een schending van de artikelen 1 en 2 van het Ministerieel Besluit van 22 juni 2009 Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf niet aannemelijk gemaakt. De artikelen luiden immers als volgt:

"Artikel 1. Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder :

1 ° Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2 ° personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken :

de personen die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie als contractueel ambtenaar, stagiair of statutair ambtenaar uitoefenen of een managementfunctie uitoefenen.

Art. 2. § 1. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren zijn bevoegd om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden, transitvisa inbegrepen, in de gevallen, onder de voorwaarden en volgens de nadere regels die zijn bepaald door of

krachtens de wet en de internationale overeenkomsten betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België binden.”

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat de bestreden beslissing wel degelijk van een motivering voorzien is, die de redenen uiteenzet op basis waarvan de weigeringsbeslissing werd genomen. De bij gevoegde elementen werden in overweging genomen, doch als niet voldoende beschouwd om een visum kort verblijf af te leveren. De loutere bewering als zou de bestreden beslissing voorzien zijn van een stereotiepe motivering is op zicht niet voldoende om te besluiten tot een schending van de motiveringsplicht. Met betrekking tot de tenlastenneming werd overigens uiteengezet waarom die geweigerd werd rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Verzoekster slaagt er bovendien niet in om de motivering voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen. Zij toon niet aan dat de garant wel degelijk voldoende solvabels is, en evenmin dat zou voldoende bewijs van financiële dekking heeft voorgelegd.

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code genomen en werd uitvoering gemotiveerd:

De bestreden beslissing werd immers als volgt gemotiveerd:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor de doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen
- Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke rekening met voldoende middelen.
- Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd. De garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Bij familieband hoger dan tweede graad wordt de volgende berekening toegepast: 1.000 euro (basis) + 200 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.

Artikel 32 (weigering van een visum) luidt als volgt:

Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigende lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is ongegrond."

2.3 In de repliekmemoirie antwoordt verzoekster het volgende:

"1° Tegenpartij stelt dat de auteur van de beslissing identificeerbaar en bevoegd is, omdat uit de beslissing blijkt dat deze zou zijn genomen door« A. S., attaché».

Het ministerieel besluit van 22.06.2009 houdende de delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf voorziet in zijn artikel 2 dat "De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren zijn bevoegd om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden (...)"

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het wel degelijk de Dienst Vreemdelingenzaken is dat beslissingsbevoegdheid heeft. De consulaire diensten enkel belast kunnen worden met de afgifte van het visum.

In voorkomend geval bewijst tegenpartij niet dat de beslissing genomen is door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door een werknemer van de ambassade. Dit element, samen met de afwezigheid van een dossier bij Dienst Vreemdelingenzaken, doet veronderstellen dat de beslissing niet door een bevoegde agent werd genomen en hierdoor het ministerieel besluit van 22.06.2009 schendt.

2° Verzoekster stelt vast dat tegenpartij haar argument aangaande de afwezigheid van stukken in het administratief dossier niet betwist.

Naast het feit dat ten gevolge van deze tekortkoming van tegenpartij de mogelijkheid ontzegd wordt na te gaan of de beslissing werd genomen met kennis van zaken en de motieven ervan te betwisten, laat de afwezigheid van enig stuk in het dossier Uw Raad daarenboven niet toe de akte dat wordt voorgelegd met het oog op nietigverklaring te controleren. Het administratief dossier moet volledig zijn en dient hiertoe alle elementen met het oog op de beslissing te bevatten. (LEROY, M., Contentieux administratif, Bruxelles, Bruylant, 1996, pp. 406-407)."

2.4 De Raad stelt vast dat verzoekster betwist dat de bestreden beslissingen zijn genomen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken en indien de beslissingen zouden genomen zijn door attaché A. S., laat verweerder na te bewijzen dat de beslissingen effectief zijn genomen door deze persoon, werkzaam op de Dienst Vreemdelingen.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsvrouw van verweerder uitdrukkelijk dat de beslissingen zijn genomen door attaché A. S., werkzaam op de Dienst Vreemdelingenzaken, gedelegeerd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Op de vraag of de uitdrukkelijke mondelinge bevestiging ter terechtzitting volstaat voor de raadsvrouw van verzoekster antwoordt zij bevestigend. Aldus stelt de Raad vast dat er geen betwisting meer bestaat over de vraag of de persoon die effectief de bestreden beslissingen heeft genomen ook effectief attaché A. S., werkzaam op de Dienst Vreemdelingenzaken betreft.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het beginsel van gewetensvol gedrag, wat inhoudt dat de persoon die de beslissing neemt, beschikt over het administratieve dossier, stelt de Raad vast dat zij in wezen de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt samen met verzoekster vast dat het administratief dossier geen stukken bevat betreffende de aanvraag van de visa voor kort verblijf. Het administratief dossier bevat enkel een kort advies gegeven door “*consubel*” te Casablanca. Het verzoekschrift bevat in bijlage een stuk waaruit blijkt dat D.B. van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de advocaat van verzoekster bevestigt dat het dossier geen stukken bevat aangezien deze op de ambassade zijn gebleven. In deze e-mail wordt door D.B. van de Dienst Vreemdelingenzaken ook uitdrukkelijk bevestigd dat het dossier enkel de bestreden beslissingen bevat. De Raad stelt ten slotte, samen met verzoekster, vast dat verweerder in de nota met opmerkingen de afwezigheid van stukken in het administratief dossier niet betwist.

De bestreden beslissingen zijn genomen zonder zorgvuldige voorbereiding en zonder de stukken relevant om de feiten te beoordelen. Dit blijkt ook uit de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster. Verweerder motiveert in deze beslissing dat tweede verzoekster “*geen bewijs levert van financiële middelen*” en niet over een “*kredietkaart*” beschikt bruikbaar in België en “*gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen*”. Verweerder kan tweede verzoekster die minderjarig is (15 jaar) en nog school loopt bezwaarlijk verwijten onvoldoende bewijs te hebben geleverd van haar financiële middelen of van de beschikking over een kredietkaart. Dat uit de motivering van de bestreden beslissing betreffende tweede verzoekster aldus voldoende blijkt dat verweerder niet over alle gegevens van het dossier en alle dienstige stukken beschikte om de visa-aanvragen te beoordelen.

De overheid moet haar beslissingen steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster betwist de motivering in de beslissingen. De afwezigheid van relevante stukken in het administratief dossier plaatst de Raad in de onmogelijkheid om de motieven in verband met het inkomen van verzoekster en van de garant te controleren.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder niet was geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissingen te kunnen nemen. De beslissingen zijn genomen op grond van een onzorgvuldig samengesteld dossier. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van 30 augustus 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot afgifte van een visum type kort verblijf, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN